

Vyvěšeno dne: 24. 7. 2026
Svěšeno dne: 7. 8. 2026

Jaroslava Havelcová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **Ing. Radek Geletič**, bytem Lovosice, Lovošská 1038/31, zastoupený JUDr. Ing. Šimonem Petákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 1003/3, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2025, č. j. 3 A 31/2020 - 202,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2020, č. j. 42313/2019-MZE-14113 zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Státního zemědělského a intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 19. 7. 2019, č. j. SZIF/2019/0497953, kterým SZIF uložil žalobci podle § 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském a intervenčním fondu, povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 5 300 000 Kč, které mu byly poskytnuty v roce 2013 jako dotace v rámci Programu rozvoje venkova na projekt s názvem „*Stolařství*“ (žalobce se zavázal provést revitalizaci zemědělského objektu na fungující provozovnu stolařství, včetně vytvoření třech pracovních míst). Na základě kontroly provedené pracovníky SZIF v místě realizace projektu a na základě dodatečného kontrolního šetření rozhodl SZIF o ukončení administrace dotace, jelikož bylo zjištěno porušení dotačních pravidel, konkrétně části A, Kapitoly 4 písm. g) [dodržení účelu projektu]; části A, Kapitoly 3, písm. k) [úmyslné předložení nepravdivého důkazu] a části B, přílohy č. 3 [plnění a hodnocení preferenčních kritérií – vytvoření pracovních míst] Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace

na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013, opatření III.1.1 Diverzifikace činností nezemědělské povahy, platných pro 13. kolo příjmu žádostí (dále jen „Pravidla“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud v první řadě nepřisvědčil tvrzení žalobce, že lhůta pro výzvu k vrácení dotace podle čl. 54 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008 (dále jen „nařízení č. 1306/2013“), je prekluzivní. Podle uvedeného ustanovení „[v] případě neoprávněných plateb v důsledku nesrovnalosti nebo nedbalosti požádají členské státy u příjemce o vrácení těchto plateb do 18 měsíců poté, co byla schválena kontrolní zpráva nebo podobný doklad konstatující, že došlo k nesrovnalosti [...]“. Podle žalobce tak uplynutím lhůty zaniká právo SZIF požadovat vrácení dotace. Městský soud uvedl, že uvedenou otázku zodpověděl Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) v rozsudku ze dne 10. 4. 2025, ve věci C-657/23, *M. K. proti Ministerstvu zemědělství* (dále jen „*M. K. proti Ministerstvu zemědělství*“) tak, že předmětná osmnáctiměsíční lhůta podle citovaného ustanovení není prekluzivní. Na tento rozsudek navázal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Afs 205/2021 - 150, publ. pod č. 4692/2025 Sb. NSS, v němž konstatoval, že uplynutím lhůty podle čl. 54 nařízení č. 1306/2013 nezaniká právo státu vymáhat neoprávněně poskytnutou dotaci na jednotlivci. Městský soud proto shledal předmětnou námitku nedůvodnou.

[4] Dále městský soud odmítl argumentaci žalobce, podle které je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neidentifikoval konkrétní porušení Pravidel a prvostupňové rozhodnutí fakticky nepřezkoumal, přičemž rozhodnutí žalovaného neobsahuje přezkoumatelné zachycení myšlenkových pochodů vedoucích k jeho vydání. Městský soud shledal rozhodnutí žalovaného srozumitelným. SZIF v prvostupňovém rozhodnutí podle městského soudu dostatečně vysvětlil, k jakým skutkovým závěrům došel a jaké části Pravidel žalobce porušil. Žalovaný reagoval na všechny odvolací námitky, přičemž nesouhlas žalobce se závěry žalovaného nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[5] Městský soud shledal nedůvodnou také námitku žalobce, dle které žalovaný pochybil, neprovedl-li žalobcem navrhované důkazy. Uvedl, že žalobce tyto důkazy navržené ve správním řízení v žalobě nijak nespecifikoval, a proto se uvedenou námitkou městský soud více nezabýval.

[6] Městský soud se neztotožnil ani s tvrzením, že správní orgány nezohlednily zaměstnance pracující pro něj na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr; pokud by tak učinily, je zřejmé, že preferenční kritérium vytvoření a udržení tří pracovních míst žalobce splnil, a to i během pětíměsíčního výpadku zaměstnanců v hlavním pracovním poměru. Městský soud se ztotožnil se správními orgány, že zjištěné skutečnosti svědčí o porušení tří částí Pravidel, přičemž porušení byť jen jediné z nich z vede k snížení dotace o 100 %. Ve vztahu k porušení části B, přílohy č. 3 Pravidel, tedy plnění a hodnocení preferenčního kritéria vytvoření nových pracovních míst, městský soud konstatoval, že dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr nemohou nahradit vznik nových pracovních míst. Příloha č. 9 Pravidel uvádí, že „[n]ově vytvořeným pracovním místem se rozumí zaměstnanec v pracovním poměru se stanovenou pracovní dobou 40 hodin týdně, [...]“. Podle § 33 zákoníku práce vzniká pracovní poměr pracovní smlouvou. Správní orgány tudíž nemohly podle městského soudu zohlednit pracovníky pracující na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Městský soud závěrem konstatoval, že žalobce předložil nepravdivé či neúplné údaje (například různé verze pracovních smluv) a neprokázal, že preferenční kritérium vytvoření pracovních míst splnil.

pokračování

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody lze formálně podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v první řadě namítá, že jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť odůvodnění vypořádání odvolacích a žalobních důvodů předložených stěžovatelem v odvolání i správní žalobě je pouze stručným shrnutím názoru SZIF, který jak žalovaný, tak městský soud pouze převzali, aniž by z odůvodnění jejich rozhodnutí bylo zřejmé, že by se odvolacími a žalobními důvody skutečně zabývali, nezávisle je posoudili a řádně odůvodnili.

[9] Ve vztahu k prekluzi práva SZIF žádat o vrácení dotace stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a vnitřně rozporný, jelikož dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné a je věcně správné. Žalovaný se totiž s otázkou prekluze řádně nevypořádal, neboť ve své argumentaci odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu svědčící ve prospěch stěžovatele, poněvadž ta tuto lhůtu považuje za prekluzivní. Konkrétně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Afs 280/2017 - 57, který byl v rozhodnutí žalovaného uveden a odkaz na tento rozsudek zakládá vnitřní rozpornost rozhodnutí. Žalovaný se tak v této otázce nevypořádal s argumentací stěžovatele; tu navíc nesrozumitelně (a tedy nepřezkoumatelně) uvádí pro podporu svého rozhodnutí. Nadto stěžovatel poznamenává, že změnu judikatury v náhledu na povahu lhůty pro výzvu k vrácení dotace, k níž došlo v průběhu řízení, nelze klást k tíži stěžovatele v podobě trvající existence práva SZIF požadovat vrácení dotace.

[10] Stěžovatel má dále za to, že věcně nesprávný je rovněž formalistický pohled městského soudu vyjádřený v odst. 93 odůvodnění napadeného rozsudku, a sice že k naplnění preferenčního kritéria bylo třeba využívat pouze osoby v pracovním poměru. Stěžovatel má za to, že je nutné sledovat především účel stanoveného pravidla, jakož i samotné dotace, kterým bylo zajistit pracovní příležitosti v daném regionu. Tento účel byl v daném případě podle jeho názoru splněn. Délka výpadku zaměstnanců v hlavním pracovním poměru nebyla správními orgány ani městským soudem zohledněna, přičemž tento výpadek trval nanejvýš pět měsíců. Zároveň správní orgány v rozporu se zásadou materiální pravdy nezkontrolovaly, zda pracovní místa vytvořena byla, či nikoli, neboť vycházely pouze z údajů poskytnutých Českou správou sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“), které ovšem nemohou vypovídat o těch zaměstnancích stěžovatele, kteří pracovali na základě dohody o provedení práce, a nemohou tak být v údajích poskytnutých ČSSZ uvedeni. Stěžovatel je tak přesvědčen, že kritérium počtu vytvořených míst splnil, a to při zohlednění pracovníků Františka Hersche a Milana Dejara, kteří pracovali na základě dohod o provedení práce. Na okraj stěžovatel dodává, že naplnění pracovní kapacity prostřednictvím dohod konaných mimo pracovní poměr mnohdy představuje vyšší přínos, neboť svou vyšší flexibilitou umožňuje zaměstnat i osoby, které by nemohly práci na pracovní poměr vykonávat.

[11] K otázce naplnění účelu projektu stěžovatel nadále setrvává na svém stanovisku, že se prokazatelně jednalo o funkční projekt, což doložil řadou přímých a nepřímých důkazů, které nebyly v předchozích řízeních provedeny z důvodu jejich zamítnutí ze strany správních orgánů. Provedení označených důkazů i přes jejich řádné označení stěžovatelem neproběhlo ani v rámci navazujícího soudního řízení, jakkoli musely být městskému soudu tyto návrhy na provedení důkazů zřejmé ze správního spisu.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nepovažuje námitky stěžovatele za důvodné, a setrval na právním názoru obsaženém ve vyjádření k žalobě. Podle žalovaného stěžovatel napadá závěry ohledně zjištění skutkového stavu bez jakékoliv konkrétní polemiky

se závěry městského soudu; pouhé opakování žalobních, respektive odvolacích námitek činí kasační stížnost nepřipustnou.

[13] Ve zbytku svého vyjádření žalovaný nesouhlasí s tím, že by se nesnažil zjistit skutečný stav věci. Správní orgány si vyžádaly od stěžovatele veškeré podklady pro řízení jak při kontrole na místě, tak skrze výzvu k doložení podkladů k přezkumnému řízení a stěžovatel doklady, které považoval za vhodné, předložil. Žalovaný proto setrvává na svém závěru, že dostatečně prokázal, že stěžovatel požadovaná pracovní místa podle Pravidel nevytvořil. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, případně odmítl jako nepřipustnou.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz; rozhodnutí Ústavního soudu viz <http://nalus.usoud.cz>). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[17] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, podle něhož je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro vnitřní rozpornost, dospěl-li městský soud k závěru, že nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné není. Nejvyšší správní soud nepopírá, že reakce žalovaného na argumentaci stěžovatele odkazující na rozsudek tohoto soudu č. j. 9 Afs 280/2017 – 57 (který podporoval jeho argumentaci o prekluzi práva žádat vrácení dotace) se *prima vista* může jevit jako nesprávná, to nicméně neznamená, že jde o argumentaci vnitřně rozpornou, zakládající nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, že právní názor vyslovený ve stěžovatelem zmíněném rozsudku č. j. 9 Afs 280/2017 – 57 byl soudní praxí již překonán. Městský soud se zabýval touto otázkou v odst. 55 až 59 odůvodnění napadeného rozsudku. Dospěl k závěru, že osmnáctiměsíční lhůta podle čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 není prekluzivní, což vyplývá z rozsudku SDEU ve věci *M. K. proti Ministerstvu zemědělství*, na nějž navazuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 205/2021 – 150, podle něhož uplynutím této lhůty právo státu vymáhat neoprávněně poskytnutou dotaci na jednotlivci nezaniká.

[18] Stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti krom výše tvrzené vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku nijak blíže nekonkretizoval, respektive se omezil na toliko obecné tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, rozhodnutí žalovaného a prvostupňového

pokračování

rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu požadavky kladené na přezkoumatelnost splňuje. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých důvodů městský soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné a prokázané. Městský soud se v napadeném rozsudku řádně a systematicky vypořádal se všem námitkami uplatněnými v žalobě, přičemž rozsah jeho odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za dostačující. Není rovněž pochybením, pokud krajský (městský) soud odkáže na konkrétní pasáž napadeného správního rozhodnutí, pokud se s tam uvedenou argumentací ztotožňuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/22005–130 publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS). S ohledem na uvedené je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nedůvodná.

[19] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou jiné vady řízení před městským soudem. Stěžovatel tvrdí, že městský soud pochybil, neprovedl-li řádně označené důkazy v rámci soudního řízení, jakkoli mu musely být tyto návrhy na provedení zřejmé ze správního spisu. K tomu je třeba uvést, že jakkoli se soud seznamuje s obsahem správního spisu, dokazování se jím neprovádí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017 - 25). Městský soud tudíž správně neprováděl důkazy výslovně označené na str. 3, 4 a 6 žaloby, jež byly součástí správního spisu. Stěžovatel dále navrhoval provedení výslechu dvou svědků a provedení důkazů listinami dohod o provedení práce těchto svědků. Kasační soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že provedení uvedených důkazů by bylo nadbytečné, jelikož práce konané mimo pracovní poměr nejsou pro hodnocení plnění preferenčního kritéria relevantní. Provedení těchto důkazů by tedy nemohlo přispět k bližšímu objasnění pro věc relevantních skutkových okolností (k tomu viz dále). Stěžovatel v žalobě na str. 9 sice uvedl, že řadou přímých i nepřímých důkazů lze prokázat, že provozuje projekt stolařství, nicméně tyto důkazy blíže neoznačil, a to ani v kasační stížnosti.

[20] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[21] Co se týče vlastního právního posouzení věci, stěžovatel namítá, že správní orgány ani městský soud nezkoumaly, zda pracovní místa byla skutečně vytvořena, ale vycházely pouze z údajů poskytnutých ČSSZ. Zároveň uvádí, že nebyla zohledněna konkrétní délka výpadku zaměstnanců v hlavním pracovním poměru.

[22] Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že vyjádření prostého nesouhlasu se závěry krajského (městského) soudu za kasační námitku považovat nelze. Konkrétní kasační námitky též nelze nahradit zopakováním námitek z odvolání či žaloby, neboť ty směřovaly proti jiným rozhodnutím, než které přezkoumává Nejvyšší správní soud (viz usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, a rozsudky ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74, či ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[23] Předmětná kasační námitka je formulována způsobem, který je na samé hranici přípustnosti, poněvadž je prakticky totožná se žalobním bodem uvedeným na str. 8 v odst. 31 a 32 žaloby. Důvody uvedené v odst. [21] výše stěžovatel v kasační stížnosti nijak nerozvedl, jediné změny kasační stížnosti oproti žalobě spočívají v tom, že stěžovatel nově připisuje (ze žaloby zcela převzatá) tvrzená pochybení a výhrady již nejen žalovanému (potažmo SZIF), ale rovněž městskému soudu. V této části je tedy (až na jedinou výjimku – viz dále) kasační námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, protože nijak nereaguje na právní posouzení provedené městským soudem, který se ke stejnému žalobnímu bodu srozumitelně a komplexně vyjádřil, přičemž je z jeho rozsudku zřejmé, jaké důvody jej vedly k závěru o jeho nedůvodnosti.

[1] Přípustná je toliko ta část kasační námitky, kde stěžovatel městskému soudu vytýká formalistický pohled na dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr pro účely vytvoření

pracovních míst podle přílohy č. 9 Pravidel. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěry městského soudu v odst. 90 až 93 odůvodnění napadeného rozsudku [shrnutý v bodě [6] výše] a v podrobnostech na ně odkazuje. Nadto dodává, že příloha č. 9 Pravidel výslovně stanovuje, že novým pracovním místem se rozumí zaměstnanec v pracovním poměru se stanovenou pracovní dobou 40 hodin týdně (z hlediska pracovní doby jsou možné i alternativy, nicméně stále se musí jednat o pracovní poměr); uvedené pravidlo ve spojení s § 33 odst. 1 zákoníku práce tak zcela jasně vyžaduje pro splnění preferenčního kritéria pracovní poměr založený pracovní smlouvou. Nelze proto aprobovat argumentaci stěžovatele účelem dotace v podobě flexibilního zajištění pracovních příležitostí, neboť je v přímém rozporu s jednoznačným zněním Pravidel a zákoníku práce, která nepřipouštějí žádnou jinou možnost výkladu.

[2] Důvodná není konečně ani námitka stěžovatele, dle které změnu výkladu lhůty dle čl. 54 odst. 1 nařízení č. 1306/2013 nelze klást k jeho tíži. Pouhé odmítnutí změny rozhodovací praxe ve vztahu k povaze předmětné lhůty je jen prostým nesouhlasem s názorem městského soudu bez jakékoliv věcné polemiky. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na formulaci kasačních námitek (viz například rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, či rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS); nejedná se proto o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[3] Pouze v obecné rovině lze stěžovatele upozornit na princip incidenční retrospektivy judikatury, tedy že „*soudy ve správním soudnictví [...] mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních*“ (usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86). Povinností soudu nicméně je účastníky řízení na změnu judikatorního náhledu na řešené otázky upozornit a umožnit jim na ni reagovat. Obě tyto podmínky byly v nyní projednávané věci splněny.

[4] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. in fine zamítl.

[5] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2026

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu